

Text 7

[1]Napisao sam pisma rođacima u Australiji, Izraelu, Americi i Argentini. Predstavio sam se, izvinio se što im tako dugo nisam pisao, mislim da sam čak naglasio da smo svi mi poslednja zrna na oglodanom klipu kukuruza, i onda ih upitao da li mogu da mi kažu bilo šta što bi mi pomoglo da bolje shvatim zbivanja koja, priznao sam, izmiču razumevanju, ali koja ipak moraju da imaju neki smisao, jer ukoliko ga nemaju, onda i naši životi, ili bar moj, postaju besmisleni. [2]Niko mi nije odgovorio. U osamdeset i nekoj godini, koliko su oni prosečno imali, zadovoljan si što još postoje dan i noć i opipljive stvari, ne pitaš se više zašto si živ. [3]A ipak sam svakog dana po nekoliko puta zavirivao u poštansko sanduče, iščekujući poštarevu milost kao vernik glas sa visina. Hvatao sam se za najmanju slamku, priznajem, kao što su se logoraši uhvatili za slamku priče koju su čuli od komandanta Andorfera. [4]Teško nama, rekao sam đacima, ako ikada prestanemo da pričamo priče, jer ako to učinimo, ništa nam neće pomoći da izdržimo pritisak stvarnosti, da olakšamo teret života na ramenima. [5]Gotov istovremeno, kao po komandi, svi su prestali da pišu i pogledali me. Ali, upitali su, zar život nije priča? Ne, odgovorio sam i uhvatio se za levu resicu, život je odsustvo priče.

David Albahari, *Gec i Majer*